

Arrest

nr. 225 562 van 2 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 mei 2019.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. EL KHOURY, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Op 9 november 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers homoseksuele geaardheid. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. X van 7 mei 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker naar aanleiding van zijn volgend verzoek om internationale bescherming blijft bij zijn verklaringen over zijn seksuele geaardheid. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij in zijn pubertijd verkracht werd door zijn neef.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: foto's, gesprekken, documenten/artikels omtrent homoseksualiteit, twee attesten van een psycholoog en een aantal attesten waaruit blijkt dat verzoeker acteerwerk doet in België.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt die de gedane bevindingen van de commissaris-generaal weerlegt of ontkracht.

5.2. In een eerste middel hekelt verzoeker dat de bestreden beslissing in het Nederlands werd opgesteld terwijl hij duidelijk maakte dat hij van de Franse taal wenste gebruik te maken. Hij voegt bij zijn verzoekschrift een e-mail van zijn raadsman d.d. 6 juli 2018 waarin gevraagd wordt om de procedure in het Frans te laten verlopen. Hij voert aan dat artikel 54/1 van de Vreemdelingenwet een discriminatie invoert strijdig met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet “afzonderlijk of gecombineerd genomen met artikel 15.3.C. van de Richtlijn 2013/32/EU et de hoorplicht als algemene beginsel van de Unie-recht, tussen verzoeker, die een aanvrager van internationale bescherming is die een voldoende kennis en beheer van de Franse taal heeft, en die de Franse taal voor zijn procedure koos, en de andere gebruikers van de centrale administratieve diensten die, volgens de hierboven aangehaalde rechtsnormen, in bijzonderheid artikelen 41 en 42 van de wet van 18 juli 1966, de vrijheid hebben van de keuze van de taal.”

De Raad stelt vast dat verzoeker vooreerst voorbijgaat aan het feit dat hij zelf op het ogenblik van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming op 1 augustus 2018 om een tolk heeft verzocht die de Franse taal beheerst (adm. doss., stuk 10, bijlage 26quinquies).

Artikel 54/1, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling dient op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van dit verzoek de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

In afwijking van voorgaande leden en onverminderd de mogelijkheid voor de minister of zijn gemachtigde om de taal van het onderzoek te bepalen in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties, wordt een volgend verzoek om internationale bescherming, ingediend overeenkomstig artikel 51/8, onderzocht in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht.” (eigen onderlijning).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet ervan in kennis werd gesteld dat de gehele procedure in de taal zal worden gevoerd waarin zijn vorig verzoek werd onderzocht, met name het Nederlands (bijlage 26quinquies). Zijn verklaringen opgenomen bij DVZ en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielpcedure werd aangewezen – het Nederlands – is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. X; RvS 17 juni 2002, nr. X).

De Raad wijst er voorts op dat verzoeker, zoals gevraagd op het moment van het indienen van zijn verzoek, tijdens zijn verklaringen volgend verzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd bijgestaan door een tolk die de Franse taal machtig is. In de mate verzoeker beweert dat er sprake zou zijn geweest van een communicatieprobleem met de tolk, wijst de Raad er op dat, indien verzoeker tolken- of taalproblemen ondervond, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker niet eerder een dergelijk communicatieprobleem met de tolk heeft aangehaald en dat dit evenmin kan worden afgeleid uit zijn verklaringen. Ook het verzoekschrift geeft niet aan dat zijn verklaringen zoals weergegeven in de “verklaring volgend verzoek”, inaccuraat zijn; verzoeker duidt op

geen enkele wijze aan op welk punt zijn verklaringen op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven. Het is aan verzoeker om in concreto aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Door louter te stellen dat de tussenkomst van een vertolking onvermijdelijk het risico op misverstanden verhoogt, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest.

De Raad kan slechts vaststellen dat artikel 51/4 op correcte wijze werd toegepast.

5.3. Waar verzoeker in een tweede middel laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 10 werkdagen, wijst de Raad er op dat dit een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden.

In de mate verzoeker voorhoudt te zijn benadeeld door het feit dat het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid heeft genomen daar de beroepstermijn bijzonder kort is, wijst de Raad er op dat de wet voorziet dat de commissaris-generaal bij een volgend verzoek een beslissing tot niet-ontvankelijkheid kan nemen en het de wetgever is die de verschillende beroepstermijnen heeft vastgelegd. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker middels huidig verzoekschrift gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en in staat was zijn middelen aan te voeren. Verzoeker toont derhalve niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren van dit argument.

Waar verzoeker oppert dat hij niet de mogelijkheid gekregen heeft om zijn nieuw verzoek op een volledige manier uiteen te zetten daar hij het heel kort moest houden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kan hij in geen geval worden gevolgd. In casu blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (stuk 8, verklaring volgend verzoek d.d. 29 oktober 2018). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

5.4. In een derde middel gaat verzoeker niet akkoord waar de commissaris-generaal van oordeel is dat er in zijn dossier onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in zijn hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Hij wijst op de documenten die hij naar aanleiding van zijn huidig verzoek heeft bijgebracht die zijn specifieke kwetsbaarheid zouden moeten bevestigen.

Verzoeker kan in zijn betoog niet worden gevolgd. In de vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ van 29 oktober 2018 (adm. doss., stuk 7) leest de Raad dat verzoeker op de vraag "Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?" duidelijk "Nee." antwoordde. Ook de Dienst Vreemdelingenzaken achtte dat verzoeker geen procedurele noden heeft.

Tevens dient te worden opgemerkt dat verzoekers aangevoerde psychologische problemen reeds in het kader van zijn eerste verzoek mee in beoordeling werden genomen, doch uit niets bleek dat verzoeker zich

omwille van psychologische problemen niet kon concentreren of dat hij om deze reden moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. De Raad oordeelde in zijn arrest nr. X van 7 mei 2018 onder

meer als volgt: "Bij zijn aanvullende nota's brengt hij ter staving van zijn psychische problemen twee medische attesten van psychiater Al Chaabani bij evenals zijn medisch dossier, een voorschrift en verschillende attesten van afspraken bij Sésame. De Raad stelt vast dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker hem ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van dien aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag zodat de vastgestelde oppervlakkige antwoorden onverkort overeind blijven. Wat betreft de medische attesten van psychiater Al Chaabani merkt de Raad nog op dat het attest van 19 februari 2018, dat inhoudelijk grotendeels overeenkomt met het attest van 21 december 2017 waarin vermeld wordt dat verzoeker symptomen van depressie vertoont, kampt met slaaploosheid en angst, hij verslavingen gekend heeft en hij psychologische begeleiding krijgt, plots aangedikt is met "troubles de la mémoire et de la concentration". Mede gelet op het feit dat deze attesten pas opgesteld werden na ontvangst van de bestreden beslissing, kan de Raad zich niet ontdoen van de gedachte van het gesolliciteerd karakter ervan.

Hoe dan ook, uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS evenals uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Uit het gehoorverslag blijkt immers op generlei wijze dat verzoeker tijdens de verhoren een verwarde indruk zou hebben gemaakt en verzoeker maakte tijdens het gehoor evenmin enige melding van het feit dat hij zich ten gevolge van ontwenning in een verwarde psychologische toestand zou bevonden hebben waardoor hij moeilijkheden zou gehad hebben om zich bepaalde feiten correct te herinneren. Uit niets blijkt dat verzoeker zich omwille van psychologische problemen niet kon concentreren of dat hij om deze reden moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen."

De medische attesten van dokter Al Chaabani en Binamé, verzoekers medisch dossier en verschillende attesten van afspraken bij Sésame, vermogen de eerder gedane beoordeling van de Raad omtrent verzoekers vermogen volwaardige verklaringen af te leggen, niet in een ander daglicht te plaatsen. Deze nieuwe documenten bevestigen nog maar eens verzoekers psychische problemen, dat hij psychologische begeleiding krijgt, en hij medicatie krijgt. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker hem ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van dien aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn eerste én huidig volgend verzoek om internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoeker kan voldoen aan zijn verplichtingen. De Raad is van oordeel dat verzoeker in staat was de elementen van zijn huidig verzoek om internationale bescherming correct aan te brengen in het gesprek waarvan de neerslag is terug te vinden in de "verklaring volgend verzoek" van 29 oktober 2018.

5.5. In de mate verzoeker voorhoudt dat zijn voorgehouden verkrachting genegeerd werd op basis van het feit dat zijn eerdere verzoek geweigerd werd, wijst de Raad er op dat er geen geloof wordt gehecht als zou verzoeker verkracht geweest zijn door zijn neef, niet alleen omdat zijn beweerde homoseksualiteit en de daaraan gekoppelde vervolgingsfeiten elke ongeloofwaardigheid ontberen, doch ook omdat verzoeker hiervan in het kader van zijn eerste verzoek nooit enig melding heeft gemaakt. Verzoeker wijt dit aan het "psychologisch mechanisme gelinkt met dergelijke diepe wonden" dat tijd vraagt vooraleer iemand klaar is om daarover te spreken. Zijn betoog verklaart, noch rechtvaardigt echter het (tijdens het interview) op de Dienst Vreemdelingenzaken volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende zijn relaas. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezes voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. X). Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, kan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen verzoeker zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek wel zeer expliciet en genuanceerd sprak over zijn geaardheid. Dat hij niet "klaar" zou geweest zijn om over zijn voorgehouden verkrachting te

spreken, kan door de Raad niet worden aangenomen. De Raad wijst erop dat een verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen impliceert in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker (kunnen) bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt bovendien in alle vertrouwen. Een eventuele schroom ten aanzien van de ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook geen reden zijn voor het niet afleggen van afdoende volwaardige, gedetailleerde en volledige verklaringen.

Waar verzoeker hekelt niet te zijn gehoord door de commissaris-generaal, wijst de Raad er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden hernomen dat tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek aan verzoeker werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Waar verzoeker opwerpt dat zijn whatsapp-berichten zijn seksueel leven in België bewijzen, wijst de Raad er vooreerst op dat in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming door zowel de commissaris-generaal als de Raad geoordeeld werd dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid omdat (i) verzoeker oppervlakkige en weinig zeggende verklaringen aflegt, (ii) van hem meer omzichtigheid kan verwacht worden, (iii) hij geen enkele plaats in Agadir kent waar homoseksuelen elkaar kunnen ontmoeten terwijl hij daar een tweetal jaar heeft gestudeerd, (iv) hij noch in Frankrijk noch in Italië gedurende zijn verblijf aldaar om bescherming verzocht heeft, (v) zijn cocaïne verslaving en nood aan psychologische omkadering zoals blijkt uit de door hem voorgelegde attesten, niet ter discussie staat doch geen uitstaans heeft met zijn vluchtmotieven.

Aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig is, zijn deze whatsapp-berichten, waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht daar om het even wie verzoeker om het even wat kan teksten, allerminst voldoende om zijn geloofwaardigheid te herstellen.

De documenten neergelegd door verzoeker waaruit blijkt dat hij met psychologische problemen kampt, kunnen evenmin als bewijs gelden voor verzoekers beweerde verkrachting en homoseksualiteit. Gelet op het feit dat medische attesten geen uitsluitsel geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld, en mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, kunnen deze documenten niet volstaan als bewijs van de door verzoeker voorgehouden beproevingen in zijn land van herkomst noch van zijn voorgehouden homoseksualiteit.

Daar verzoeker geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid herstellen en aantonen dat hij daadwerkelijk homoseksueel is, is de argumentatie in het verzoekschrift omtrent de situatie van homoseksuelen in Marokko te dezen niet dienstig.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 mei 2019, voert verzoekende partij aan dat zij een aanvullende nota heeft ingediend met een antwoord op de beschikking. Zij licht toe dat zij de keuze van de Franse taal heeft gedaan voor de asielprocedure wat impliceert dat een overbodig vertalingsniveau helemaal niet nodig was, temeer zij zich moet uitspreken over haar seksuele geaardheid wat zij liever en makkelijker doet zonder de aanwezigheid van een tolk. Voorts wordt in de beschikking niet geantwoord op de ingeroepen ongrondwettelijkheid van artikel 51/4, §2 lid 4 van de Vreemdelingenwet. Tot slot wijst verzoekende partij er op dat haar actuele situatie en gedrag in België zorgvuldig diende onderzocht te worden.

4.2.1. Verzoekende partij voelt zich gegriefd door artikel 51/4, §2 lid 4 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat een volgend verzoek om internationale bescherming onderzocht wordt in de taal waarin het vorig verzoek werd onderzocht, wat luidens haar een verschil in behandeling uitmaakt. Verzoekende partij vraagt om de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof: *“Is artikel 51/4 §2 lid. 4 VW, die een verschil in behandeling invoert, zonder legitieme doel noch evenredigheidsverhouding, tussen asielzoekers die een (volgend) verzoek indienen en die één van de nationale talen beheerst, maar aan wie de keuze van deze proceduretaal geweigerd wordt, en de andere gebruikers van de centrale administratieve diensten die, volgens artikelen 41 en 42 van de wet van 18 juli 1966, de vrijheid hebben van de keuze van de taal, niet strijdig met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk of gecombineerd genomen met de hoorplicht als algemene beginsel, en fundamentele recht, van de Europese Unie ?”*

De Raad wijst er op dat het verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen dat voortvloeit uit de toepassing van verschillende procedureregels in verschillende omstandigheden, op zich geen discriminatie inhoudt. Van discriminatie zou slechts sprake zijn indien het verschil in behandeling dat voortvloeit uit de toepassing van die procedureregels, een onevenredige beperking van de rechten van de daarbij betrokken personen met zich zou meebrengen. Het gelijkheidsbeginsel vereist immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. X). Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is duidelijk niet het geval voor verzoekers die een volgend verzoek om internationale bescherming aanvragen. De parlementaire voorbereiding van de wet van 21

november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen *verduidelijkt dat "Naast een aantal technische wijzigingen in artikel 51/4 van de wet, beoogt het nieuwe vierde lid in paragraaf 2 een evenwichtige verdeling van de dossiers tussen de taalrollen in het kader van volgende verzoeken mogelijk te maken en elk "shopping-risico" tussen taalrollen te vermijden. Zodra het volgend verzoek, bedoeld in het artikel 51/8, wordt ingediend in het Nederlands of in het Frans, naar gelang van de keuze van de vreemdeling, bestaat er een reëel risico dat de keuze gebeurt op basis van overwegingen in verband met de overtuiging van de vreemdeling in verband met betere kansen op "slagen" in de ene taalrol dan in de andere. Zo lijkt het meer opportuun de taal van het onderzoek niet te verbinden aan de taal waarin de vreemdeling opnieuw een verzoek om internationale bescherming indient, maar wel aan de taal waarin het onderzoek in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming reeds plaatsvond, en de minister of zijn gemachtigde de mogelijkheid te laten een ander taal te kiezen in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties."* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 73)

Verder herneemt de Raad dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet ervan in kennis werd gesteld dat de gehele procedure in de taal zal worden gevoerd waarin haar vorig verzoek werd onderzocht, met name het Nederlands (bijlage 26*quinquies*). Haar verklaringen opgenomen bij DVZ en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielpcedure werd aangewezen – het Nederlands – is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. X; RvS 17 juni 2002, nr. X).

De Raad wijst er tevens opnieuw op dat verzoekende partij, zoals gevraagd op het moment van het indienen van haar verzoek, tijdens haar verklaringen volgend verzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd bijgestaan door een tolk die de Franse taal machtig is. Dat deze tussenkomst van een tolk bij het behandelen van een asielaanvraag luidens verzoekende partij een overbodig vertalingsniveau impliceert dat helemaal niet nodig was daar zij zich heeft uitgesproken in het Frans, houdt in tegenstelling tot wat zij lijkt voor te houden helemaal geen benadeling in voor verzoekende partij. Eventuele schroom in hoofde van verzoekende partij omdat er een tolk aanwezig was, heeft haar duidelijk niet tegengehouden om, waar zij dit in het kader van haar eerste verzoek heeft nagelaten, zich uit te spreken over haar seksuele geaardheid. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat elke kandidaat-vertalertolk aan een uitgewerkte selectieprocedure wordt onderworpen alvorens hij wordt opgenomen in het tolkenbestand. Naast taalvaardigheid vormen een strikte neutraliteit, onafhankelijkheid, betrouwbaarheid en een onberispelijk gedrag de voornaamste criteria. Verder blijkt uit het administratief niet dat er zich communicatieproblemen met de tolk hebben voorgedaan noch duidt verzoekende partij aan op welk punt haar verklaringen op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven.

De Raad meent dat er *in casu* geen redenen zijn tot het stellen van de prejudiciële vraag.

4.2.3. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekende partij volhardt in haar verklaringen omtrent haar homoseksuele geaardheid en dat zij omwille hiervan niet in Marokko kan leven. Zij wijst er op dat haar actuele situatie en gedrag in België zorgvuldig diende onderzocht te worden.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoekende partij is om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft in deze een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoekende partij aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekende partij aangebrachte elementen, elementen zijn die haar kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.

De Raad wijst er dienaangaande op dat verzoekende partij als bewijs van haar homoseksualiteit medische documenten heeft ingediend en chatberichten. In de bestreden beslissing worden zowel de medische attesten als de chatberichten beoordeeld. De documenten die aantonen dat verzoekende partij ook op artistiek vlak actief is, hebben volgens de bestreden beslissing geen uitstaans met haar asielmotieven. Derhalve werden de elementen die verzoekende partij naar voor gebracht onderzocht.

In de beschikking wordt met betrekking tot de medische attesten het volgende gesteld: *“De documenten neergelegd door verzoeker waaruit blijkt dat hij met psychologische problemen kampt, kunnen evenmin als bewijs gelden voor verzoekers beweerde verkrachting en homoseksualiteit. Gelet op het feit dat medische attesten geen uitsluitsel geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld, en mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, kunnen deze documenten niet volstaan als bewijs van de door verzoeker voorgehouden beproevingen in zijn land van herkomst noch van zijn voorgehouden homoseksualiteit.”* Verzoekende partij weerlegt dit niet door te stellen dat haar actuele situatie en gedrag in België zorgvuldig dienen onderzocht te worden. De bijkomende seksueel getinte chatberichten bij het verzoekschrift en de foto's, tonen enkel aan dat dergelijke gesprekken werden gevoerd, niet meer en niet minder. Ook de foto's tonen niet aan dat verzoekende partij homoseksueel is.

De Raad merkt ten overvoede nog op dat hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is. Uit een lezing van het gehoorverslag naar aanleiding van verzoekende partij haar eerste verzoek blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die haar toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van haar beweerde homoseksualiteit in de context van de Marokkaanse samenleving. Op basis van haar verklaringen werd geen geloof gehecht aan haar beweerde homoseksuele geaardheid. De Raad bevestigde de beoordeling van het CGVS in het arrest nr. 203 580 van 7 mei 2018: *“2.6.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.*

Gelet op het geheel van verzoekers vage, onduidelijke, nietszeggende, oppervlakkige, ontwijkende, ongenueanceerde, stereotiepe en weinig doorleefde verklaringen, waaruit nergens enige diepgang, persoonlijke betrokkenheid of affiniteit met de door hem beweerde geaardheid blijkt, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal vooreerst van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid, noch aan de problemen die hij hierdoor in Marokko zou hebben gekend. Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten aan die de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, verklaren of weerleggen.

*2.6.2. Verzoeker benadrukt zijn psychologische kwetsbaarheid en stelt dat hij omwille van zijn cocaïne verslaving en daaropvolgende ontwenning moeilijkheden had om de vragen tijdens het gehoor te beantwoorden, hij moeilijkheden had om zich te concentreren en vaak geblokkeerd geraakte in zijn antwoorden. Bij zijn aanvullende nota's brengt hij ter staving van zijn psychische problemen twee medische attesten van psychiater Al Chaabani bij evenals zijn medisch dossier, een voorschrift en verschillende attesten van afspraken bij Sésame. De Raad stelt vast dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker hem ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van dien aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag zodat de vastgestelde oppervlakkige antwoorden onverkort overeind blijven. Wat betreft de medische attesten van psychiater Al Chaabani merkt de Raad nog op dat het attest van 19 februari 2018, dat inhoudelijk grotendeels overeenkomt met het attest van 21 december 2017 waarin vermeld wordt dat verzoeker symptomen van depressie vertoont, kampt met slaaploosheid en angst, hij verslavingen gekend heeft en hij psychologische begeleiding krijgt, plots aangedikt is met *“troubles de la mémoire et de la concentration”*. Mede gelet op het feit dat deze attesten pas opgesteld werden na ontvangst van de bestreden beslissing, kan de Raad zich niet ontdoen van de gedachte van het gesolliciteerd karakter ervan.*

Hoe dan ook, uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS evenals uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Uit het gehoorverslag blijkt immers op generlei wijze dat verzoeker tijdens de verhoren een verwarde indruk zou hebben gemaakt en verzoeker maakte tijdens het gehoor evenmin enige melding van het feit dat hij zich ten gevolge van ontwenning in een verwarde psychologische toestand zou bevonden hebben waardoor hij moeilijkheden zou gehad hebben om zich bepaalde feiten correct te herinneren. Uit niets blijkt dat verzoeker zich

omwille van psychologische problemen niet kon concentreren of dat hij om deze reden moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. Zo verzoeker opwerpt dat hij ook wantrouwig was tegenover de protection officer toen hij begon vragen te stellen over zijn homoseksualiteit, wijst de Raad erop dat een verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen impliceert in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker (kunnen) bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt bovendien in alle vertrouwen. Een eventuele schroom of wantrouwen ten aanzien van de ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook geen reden zijn voor het niet afleggen van afdoende volwaardige, gedetailleerde en volledige verklaringen. Verder merkt de Raad op dat iedere verzoeker om internationale bescherming blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. X).(…)”

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS